

hunc imaginariūque filiū posses inuisibilem & archetypum contemplari. De hoc patre atque filio in Epistola ad Hermiam legimus. De hoc Platonius Philo in libro de Causis inquit: Conandum est in primis ad ipsum ens: id est, de quo dicitur, Ego sum, qui sum, ascendere. Aut saltem ad ipsius imaginem, sacratissimamque rationem, uerbumque primogenitum. Per eiusmodi rationem atque uerbum fieri omnia secundum Heraclitum & Platonem, Amelius Platonius asserit, utiturque testimonio Ioannis Euangelistæ. Item in Epinomide testatur & Plato. Et quamuis Platoniorum nonnulli Dei patris filium Deum per substantiam à patre, Arianorum more distinguant, præsertim Iulianus in libro de Sole. Iuliani tamen præceptor Iamblichus Aegyptiorum adducit mysteria, in quibus patris & filij, diuersa quidem ratio, sed eadem uidetur esse substantia. Sed audi mysterium. Primus Deus & unus primi pater est Dei, quem gignit in solitaria sui ipsius permanens unitate. Est autem exemplar filij, qui nominatur suimet filius, sui pater atque uni pater, Deus uerè bonus. Ille enim fons est idearum: à quo utique uno, Deus per se sufficiens, seipsum explicauit in lucem. Propterea sufficiens pater se nominatur, suiq; pater. Est enim hic principium, Deus deorum, unus ex uno, super essentiam omnem, principiumque essentia. Mysterium hoc Iamblichus testatur esse Mercurij. Quemadmodum uerò ipsum bonum sit super uoluptatem, & mores, & sapientiam, Plato hic significat breuiter. Super uoluptatem quidem, quia si uoluptas ipsa bonum ipsum esset, ulla uoluptas mala esset, & noxia. Item super mores, quoniam multi satis circa mores habere se putant, si mores honestos uideantur habere. Quod autem iudicant uerum esse bonum, non opinione quæunt, sed re ipsa prorsus habere. Præterea super scientiam, quia neque quolibet modo, neque qualibet scire præcipue optas, sed bene potius atque bona. Alioquin scientiam aut respicis, aut negligis. Neque dicas ipsum bonum esse boni scientiam, ne per idem stultè definias idem. Rursus super intellectum, hic enim assidue bonum quærit. Ipsum uerò bonum non quærit bonum. Adde & super ueritatem. Quod enim magis iudicas bonum, magis & eligis. Morbum uerò damnumque minus uerum eligis potius, quam magis uerum. Denique super ens: nam ut bene sis, esse desideras. Sed & de his, & quemadmodum boni ipsius lumine omnia uera intellectus intelligat, in Theologia latius disputamus. Sequitur distinctio rerum in genera duo, uisibile & inuisibile, & utriusque in duo, scilicet antecedens, atque sequens, similisque perceptionis humanæ distinctio. In quibus Brentinum sequitur, & Archetypum, sed elegantius simul & latius explicat.

In dialogum septimum de Iusto, epitome.

APIENTES diuino ingenio præditi omne mentis studium à terrenis ad cœlestia, à mobilibus ad immobilia, ab his quæ sentiuntur, ad illa, quæ superant sensum, pro uiribus conuerterunt. Considerantesq; mundi machinam & unam esse, & mirabiliter ordinatam, neq; tamen ex se ipsa posse consistere, cum ex diuinis componatur, atq; mutetur, meritò cognouerunt ab illo dependere, ab alio, inquam, uno, atq; sapientissimo, qui & unum conficiat opus ex multis, & id unum ubiq; ordinet sapienter, regat præterea & potenter, opus uidelicet ingens atq; multiplex, motu quidem perpetuo, atq; rapidissimo, non tamen aberrante reuolutum: ducat quoq; benignissime singula ad bonū inuicem commoditate, tum facilitate curretia. Quamobrem communi quadam conceptione Deum esse pariter conenserunt, unum uniuersi regem potentem, & sapientem, atque clementem, quem & terreni reges, rerumque publicarum gubernatores pro uiribus debeant imitari. Post communem hanc de Deo conceptionem gemina rursus uia ad Deum coeperunt planius atq; propius proficisci: per alteram quidem negando, per alteram referendo. Nam illa quid ipsum bonum, id est, quid Deus non sit argumentantes, probauerunt neque esse quicquam ex his, quæ capiuntur sensibus, neque ex his, quæ mente comprehenduntur. In hac autem & creaturas ad creatorem, & uicissim creatorem referentes ad creaturas, excogitauerunt, qua ratione & creator singula faciat, atque perficiat, & creaturæ ad ipsum sese uel habeant, uel imitari, uel consequi possint. Hactenus procedere Philosophantis ingenium Plato noster & in Parmenide monstrat, & libro superiore confirmat. Quod Dionysius quoque

Areopa-